

dende retningslinjer om gentagelsesvirkning af afgørelser om spiritus- eller promillekørsel er så komplicerede og detaljerede, som tilfældet er i dag. Tværtimod bidrager de komplicerede retningslinjer efter udvalgets opfattelse i betydelig grad til at svække overskueligheden af det gældende sanktionssystem.

De gældende retningslinjer for gentagelsesvirkningen af domme for spirituskørsel og frakendelsestiden er dog ukomplicerede på et punkt, nemlig at en tidligere doms gentagelsesvirkning slår igennem med samme styrke, uanset på hvilket tidspunkt i gentagelsesvirkningsperioden det nye forhold af spirituskørsel eller kørsel i frakendelsestiden indtræder. Det er således efter de gældende retningslinjer ligegyldigt for sanktionsfastsættelsen, om det nye forhold er begået umiddelbart efter afsigelsen af den dom, der har gentagelsesvirkning, eller umiddelbart før gentagelsesvirkningsperiodens udløb. Udvalget finder det af hensyn til overskueligheden af sanktionssystemet af stor betydning, at denne enkle ordning opretholdes.

Udvalget foreslår dernæst en forenkling af systemet således, at gentagelsesvirkningen af en afgørelse om spirituskørsel skal ophøre samtidigt i alle relationer, dvs. med hensyn til såvel de forskellige strafformer som frakendelsessanktionen. Udvalget foreslår, at den gældende praksis, hvorefter gentagelsesvirkningen af straf og frakendelse ophører samtidig i tilfælde, hvor afgørelsen går ud på en betinget frakendelse af førerretten, nemlig med udløbet af prøvetiden for den betingede frakendelse, opretholdes.

Udvalget foreslår endvidere, at gentagelsesvirkningen af straf og frakendelse ophører 3 år efter endelig dom i de tilfælde, hvor afgørelsen går ud på kørselsforbud.

Udvalget foreslår, at gentagelsesvirkningen for en afgørelse om spirituskørsel, hvor førerretten er frakendt ubetinget, både for straffen og for spørgsmålet om frakendelse skal ophøre 5 år efter udløbet af frakendelsestiden.

Udvalget anfører, at man med en sådan forenkling undgår den uhenigtsmæssige retstilstand, at der ikke tillægges tidligere afgørelser gentagelsesvirkning i relation til straffen, selv om den nye kørsel er sket i frakendelsestiden i henhold til en tidligere afgørelse, når kørslen finder sted mere end 5 år efter den tidligere afgørelse.

Da den korteste frakendelsestid efter udvalgets forslag er 3 år, vil gentagelsesvirkningen blive på mindst 8 år fra endelig dom (eller den administrative inddragelse af førerretten).

Dette vil efter udvalgets opfattelse harmonere med den lovændring, der pr. 2. april 2004 har udvidet den

tidsmæssige udstrækning af mulighederne for at tillægge straffedomme gentagelsesvirkning fra 5 til 10 år (lov nr. 218 af 31. marts 2004 om ændring af straffeloven og retsplejeloven). Det bemærkes herved, at der efter udvalgets forslag vil kunne ske frakendelse af førerretten i op til 10 år, hvilket bevirker, at gentagelsesvirkningsperioden vil kunne have en varighed af op til 15 år.

Kørsel i frakendelsestiden udløser efter udvalgets forslag ikke en frakendelse af førerretten i en yderligere periode. Gentagelsesvirkningen af straffen for kørsel i frakendelsestiden bør derfor ikke være afhængig af frakendelsestidens udløb, idet gentagelsesvirkningens begyndelse da ikke vil være afhængig af den seneste kørsel i frakendelsestiden, men derimod af den seneste afgørelse om frakendelse af førerretten. Udvalget foreslår derfor, at gentagelsesvirkningens tidsmæssige udstrækning for så vidt angår straffen for kørsel i frakendelsestiden i overensstemmelse med 10 års perioden i den nye regel i straffelovens § 84 skal ophøre, når der – før den nye strafbare handling begås – er forløbet 10 år efter endelig dom.

Det er efter udvalgets opfattelse væsentligt af hensyn til overskueligheden af gentagelsesvirkningsperiodens udstrækning, at gældende praksis, hvorefter gentagelsesvirkningen af afgørelser om kørsel i frakendelsestiden regnes fra endelig dom, og ikke fra det tidspunkt, hvor den tidligere straf er udstået, opretholdes.

Der henvises til betænkningens side 158-163.

8.3. Lovforslagets udformning

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og overvejelser, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, og bemærkninger hertil.

9. Konfiskation, rådighedsfratagelse og andre typer af sanktioner og indsatsmuligheder

9.1. Konfiskation

9.1.1. Gældende ret

9.1.1.1. Færdselslovens § 133 a giver hjemmel til konfiskation af et motorkøretøj, som har været anvendt ved særlig grove eller gentagne overtrædelser af færdselsloven, hvis det må anses for påkrævet for at forebygge yderligere overtrædelser af færdselsloven, og hvis konfiskationen ikke er urimelig. Efter færdselslovens § 133 a, stk. 2, gælder straffelovens regler om konfiskation i øvrigt.

Færdselslovens § 133 a blev indført ved lov nr. 278 af 8. maj 1991 om ændring af færdselsloven (Gener-